

Durmuş Hocaođlu

İç ve Dış Dayanışma

Ayyıldız., 23 Şubat 2000, Çarşamba., s.09
Durmuş Hocaođlu, Ayyıldız Sıra No: 122; 2000-039; Şubat-17

Dünkü yazımızda, Demokrasi'nin bir **“otorite sınırlandırılması”** olduğunu ve bu sınırlandırmanın, “otoritesi sınırlandırılacak olan kudret mercîleri”nden beklenemeyeceğini, bu sebeple de, Demokrasi talebinde bulunanların mutlaka dayanışmaları gerektiğini söylemiştik.

Dayanışma'nın zarûreti üzerinde tekrar duralım ve soralım: Niçin **dayanışma**?

Evet, niçin? Çok basit ve fakat bir o kadar da mühim bir sebepten dolayı: Otoritesi sınırlandırılacak olanların ferdî güçleri öyle bir otoriteyi sınırlandırmaya yetmeyecektir; bu birinci sebep. İkinci olarak da, da şundan: Otorite sınırlandırılması ameliyesi, şâyet sınırlandırılması istenen otorite kadar güçlü bir başka otorite tarafından gerçekleştirilecek olursa, bu defa kendisi onun yerine ikaame olabilir; bir efendi gider diğeri gelir, başka birşey olmaz. Ve üçüncü sebep: Demokrasi'nin temelini oluşturan şey, Demokrasi Kültürü'dür ve o da mutabakattır; paylaşmadır; yâni hakların ve özgürlüklerin, insanca yaşamının sâdece kendimiz için değil herkes için istenmesidir. İşte, Dayanışma, bu kültürün bir oluşum ve yaşama egzersizi ve onu pekiştirecek en önemli bir çimentodur.

Bu mülâhazalar dolayısıyla, “otorite sınırlandırılması” ameliyesi, sınırlandırılmamış otoritenin hükümlerlik nesnesi olan ve onun tarafından mutazarrır edilen **“yönetilen kitle”nin bizzat kendisi** tarafından icrâ edilmelidir. Burada zikretmiş olduğumuz “yönetilen kitle” ibâresindeki “kitle” kelimesi dahi, bu ameliyenin bir kitlesel eylem olması gerekliliğini tazammun etmektedir.

Bunun için de yönetilen kitlenin tamâmının teşrîk-i mesâîsine kat'î bir ihtiyaç vardır; işte bu **“teşrîk-i mesâî”**, bizim **“dayanışma”** dediğimiz şeydir.

Yâni, uzun sözün kısası: Biz, yâni Yönetilenler, Halk, eğer ki gerçekten Demokrasi taleplerimizde samimî isek, **“Bir Ülke, Bir Halk”** prensibini şîar edinmek şartıyla, kendi aramızda hangi menfâat münâsebetleri yüzünden farklılıklar taşımakta olursak olalım ve kendimizi hangi tür ve cins kimlikler ve âidiyetler ile ifâde edersek edelim, kenetlenmek, birbirimize yaslanmak, birbirimizden kuvvet alarak dayanışmak mecbûriyetinde olduğumuzu kabul etmeliyiz.

Dayanışma kudrettir; bu kudret insanlığın bugüne kadar keşfedebildiği en az kusurlu rejim olan Demokrasi'nin kurulması, tekâmül ettirilmesi ve yaşatılması için şarttır.

İşbu “dayanışma”yı da, iki kısma taksim edebiliriz: **İç-Dayanışma** ve **Dış-Dayanışma**. Buradaki “iç” ve “dış” kelimeleri ülke-içi ve ülke-dışı anlamındadır.

İç-Dayanışma, yukarıda çok muhtasaran îzah edilmeye çalışıldığı veçhiyle, ülke içerisindeki topyekûn toplumsal dayanışmasıdır. Dış-Dayanışma ise, Demokrasi'nin soluklandığı bütün ülkeler, toplumlar, halklar ve milletler ile yapılacak olan dayanışmadır.

